

Arrest

nr. 65 522 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LESAFFER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 augustus 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Het feit dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn, dat hij werkwilgig is en aan de slag zou kunnen bij “Da Giovanni” wat hij staaft door de voorlegging van een arbeidscontract kan niet worden weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken als een grond voor regularisatie. Deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doen immers niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beweert in de aanvraag dat hij in aanmerking komt voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat betrokkene pas sinds 01.12.2007 in België verblijft. Hoewel betrokkene een arbeidscontract voorlegt dat bewijst dat hij aan de slag zou kunnen bij “Da Giovanni” dit doet immers niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. De aangehaalde elementen met betrekking tot integratie en het voorgelegde arbeidscontract kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De instructie stelt duidelijk dat wie in aanmerking wilt komen voor het punt 2.8.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied dient te verblijven.

Betrokkene haalt aan dat hij samenwoont met zijn vriendin van Portugese nationaliteit, betrokkene staaft deze bewering met geen enkel stuk, en bovendien vermeld hij niet eens de naam van zijn vriendin wat verder onderzoek van deze bewering onmogelijk maakt. Derhalve kan de Dienst Vreemdelingenzaken geen gevolg geven aan deze bewering. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene bovendien te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 03.12.2007 werd afgesloten op 28.07.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus’ en ‘weigering subsidiaire bescherming’ door de raad voor vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 25.11.2008 deze werd afgesloten op 19.05.2009 met een weigering vluchtelingenstatus’ en ‘weigering subsidiaire bescherming’ door de raad voor vreemdelingenbetwistingen. Noch de duur van de eerste procedure – namelijk minder dan 8 maanden – noch de duur van zijn tweede asiel procedure – namelijk minder dan 6 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19.05.2009

*o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.06.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.
(...)"*

1.3. Op 17 februari 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van de voormelde beslissing. Diezelfde dag wordt hem ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19.05.2009

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.06.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota op dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep in de mate dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten zou aanvechten, aangezien hij reeds op 5 augustus 2008 en 16 juni 2009 een bevel kreeg. Deze uitvoerbare beslissingen zijn, zo stelt zij, definitief in het rechtsverkeer.

Het gegeven dat verzoeker eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat zijn rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat hij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging indient. Uit de beide bestreden beslissingen blijkt dat de beslissing houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in uitvoering van de beslissing met betrekking tot de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, zodat indien een vernietiging zich opdringt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit automatisch de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing met zich moet brengen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de onbevoegdheid op van de ondertekenaar van de bestreden beslissing, die is ondertekend “voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid” door “Seymer Isabelle, Attaché”.

De eerste bestreden beslissing, zo stelt verzoeker, vermeldt niet op grond van welke delegatiebeslissing mevrouw Seymer gemachtigd is om beslissingen te nemen namens de bevoegde staatssecretaris, laat staan dat dit delegatiebesluit er als bijlage is bijgevoegd. Het document dat verzoeker op 17 februari 2011 ontving maakt niet alleen de kennisgeving uit van de bestreden beslissing, maar bevat de beslissing zelf. Dergelijke beslissing dient door het bevoegde orgaan te zijn genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dat het geval is, terwijl het gaat om de naleving van een fundamentele waarborg ter controle van de rechtsgeldigheid van een administratieve beslissing.

3.1.2. Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende

delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 6, § 1, dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal de functie van attaché uitoefenen een delegatie van bevoegdheid wordt verleend, onder meer voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het wordt niet betwist dat mevrouw Isabelle Seymer de functie van attaché uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat zij, ingevolge de voormelde delegatie, bevoegd was om de eerste bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker voert voorts geen enkele bepaling aan die de verwerende partij zou verplichten om, met betrekking tot deze delegatie, te motiveren in de bestreden beslissing of het delegatiebesluit als bijlage te voegen.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel wordt de schending van het gezag van gewijsde aangevoerd van het arrest nr; 198.769 van de Raad van State, alsmede de schending van de formele, minstens de materiële zorgvuldigheidsplicht.

In de aanhef van de redenen van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Ten gevolge van deze annulatie kan deze instructie niet meer de rechtsgrond vormen voor een beslissing over verzoekers aanvraag. Dit blijkt, aldus verzoeker, ook uit de bestreden beslissing zelf, die aangeeft dat de bevoegde staatssecretaris *“zich geëngageerd (heeft) om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen”*. Anders gezegd, de verwerende partij zal op elk individueel geval ingediend op basis van de vernietigde instructie de inhoud ervan op individuele wijze blijven toepassen. Zulks kan slechts op wettige wijze gebeuren zonder het gezag van gewijsde van het voormelde arrest te schenden indien uit het bestreden besluit afdoende formeel en materieel gemotiveerd wordt welke criteria ten gronde worden toegepast en waarom juist die welbepaalde criteria op de voorliggende zaak worden toegepast. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat nog steeds onverkort toepassing wordt gemaakt van de voorwaarde 2.8B van de op datum van de bestreden beslissing al vernietigde instructie. Door aldus toepassing te maken van een door de Raad van State vernietigde en dus niet bestaande instructie, schendt de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het voormelde vernietigingsarrest en schendt zij de formele, minstens de materiële motiveringsplicht omdat niet uit de bestreden beslissing blijkt waarom punt 2.8B van de vernietigde instructie nog toegepast kan worden.

3.2.2. Een derde middel wordt afgeleid uit de schending van de formele, minstens de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker herneemt in wezen hetgeen hij stelde bij de uiteenzetting van zijn tweede middel en herhaalt dat elke verwijzing naar de vernietigde instructie als rechtsgrond of motief niet deugdelijk is.

Daaraan wordt nog toegevoegd dat de voorwaarde met betrekking tot de datum van 31 maart 2007 als scharnierdatum onwettig is omdat hij een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel. Er is immers in de bestreden beslissing geen enkele formele, laat staan materiële motivering te vinden waarom enkel rekening gehouden wordt met aanvragen ingediend door personen die ten minste op 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verbleven. De bestreden beslissing geeft geen enkele verantwoording voor deze datum en laat dus niet toe na te gaan waarom voor deze datum en geen andere werd gekozen. Er is dus een ongelijke behandeling van verzoeker die de bestreden beslissing niet motiveert.

3.2.3. Het tweede en derde middel worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

3.2.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, en verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.2.4.2. Verzoeker voert in het bijzonder een schending van de motiveringsplicht aan omdat niet uit de eerste bestreden beslissing blijkt waarom punt 2.8B van de vernietigde instructie nog toegepast kan worden. Evenwel stelt de Raad vast dat in de aanhef van de beslissing –zoals verzoeker ook zelf aanhaalt- het volgende wordt gesteld : *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Derhalve is wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de criteria van de vernietigde instructie verder werden toegepast. Dat de verwerende partij op een rechtsgeldige wijze daartoe kon beslissen, blijkt uit wat volgt:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Verzoeker stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gezag van gewijsde van het arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 miskent en dit arrest niet te goeder trouw uitvoert door, enkel wat betreft de beoordeling ten gronde van de aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden, beleidsrichtlijnen te voorzien die overeenstemmen met de richtlijnen die reeds waren voorzien in de vernietigde *“instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”* Door het publiek maken van beleidsrichtlijnen waarin wordt uiteengezet op welke wijze hij een invulling wenst te geven aan de hem door de wetgever, in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toegewezen bevoegdheid, wordt overigens een grotere rechtszekerheid beoogd.

Gelet op het gegeven dat in de beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de motivering in feite, met name de toetsing van de door verzoeker voorgebrachte elementen aan de criteria in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, motieven die overigens zijn gekend door verzoeker, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het gegeven dat er geen criteria in de wet werden voorzien wat betreft de gevallen waarin een verblijfsmachtiging kan worden toegekend heeft tot gevolg dat de bevoegde staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt die hem toelaat een door hem bepaald beleid te voeren. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd duidelijk af te bakenen in welke gevallen hij al dan niet bereid is om van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik te maken om een (ontvankelijke) aanvraag tot toekenning van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in te willigen. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de normen die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiertoe heeft uitgewerkt, maar toont hiermee geen schending van de door hem aangevoerde bepalingen aan. Meer specifiek geeft verzoeker aan van oordeel te zijn dat de voorwaarde met betrekking de datum van 31 maart als scharnierdatum onwettig is en het gelijkheidsbeginsel schendt. Het komt evenwel niet toe aan verzoeker om in de plaats van de bevoegde staatssecretaris te bepalen welke invulling dient gegeven te worden aan de aan deze staatssecretaris toegekende discretionaire bevoegdheid. Hij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er om beleidsredenen voor opteerde om slechts een verblijfsmachtiging toe te kennen aan bepaalde categorieën van vreemdelingen en hierbij termijncriteria hanteerde onwettig zou zijn. Bovendien is het hanteren van duidelijke beleidscriteria er op gericht willekeurig tegen te gaan en de behandeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf te objectiveren.

De Raad merkt voorts op dat slechts tot een schending van het gelijkheidsbeginsel kan besloten worden indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Hij toont derhalve niet aan dat de voorwaarde met betrekking tot het verblijf op 31 maart 2007 niet mocht worden betrokken bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Door zijn beschouwingen en door aan te geven dat hij niet akkoord gaat met het immigratiebeleid toont verzoeker ook niet aan dat het materiële motiveringsbeginsel in voorliggende zaak geschonden werd, meer bepaald is niet aannemelijk gemaakt dat het hanteren van de “scharnierdatum”, zoals verzoeker het stelt, kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoeker ontkent niet dat hij zich bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gebaseerd op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Dit criterium luidt als volgt :

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

...

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Gelet op de duidelijkheid van de erin gestelde voorwaarden, die, zo blijkt uit verzoekers aanvraag, wel degelijk door hem waren gekend, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat bijkomend moest worden gemotiveerd omtrent de keuze van de datum van 31 maart 2007. Alleszins toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij, al het voorgaande in acht genomen, op een kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de stukken van het administratief dossier heeft geoordeeld dat verzoekers aanspraak op regularisatie op grond van het voormelde criterium niet kon worden ingewilligd.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van het gezag van gewijsde van het voormelde vernietigingsarrest van de Raad van State en van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk zijn gemaakt en dat het tweede en derde middel niet gegrond zijn.

3.3.1. In een vierde middel wordt de schending opgeworpen van de formele, minstens de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing voert aan dat verzoeker niet zou bewijzen dat en met wie hij samenwoont, hetgeen feitelijk onjuist is. Uit de aanvulling bij de aanvraag blijkt overduidelijk dat hij samenwoont en met wie, en dat hij samen met zijn vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde op 8 augustus 2010 (stuk 5). Dat die informatie pas op 4 november 2010 door verzoeker werd overgemaakt is niet relevant. Op dat ogenblik was hij er nog altijd niet van ingelicht dat een beslissing werd genomen en kon hij dus in vertrouwen zijn dossier aanvullen. Verzoeker ontving overigens ook geen bericht dat die aanvulling te laat was. Het is maar na aandringen dat hij vernam dat de bestreden beslissing bestond en ze zou hem waarschijnlijk nooit ter kennis zijn gebracht indien hij niet zelf zou hebben geïnformeerd naar de stand van zaken. Anderzijds was de bijkomende informatie met betrekking tot de samenwoning wel degelijk in het bezit van de verwerende partij die ook had kunnen/moeten vaststellen dat de eerste bestreden beslissing nog niet werd betekend aan verzoeker, zodat zij een nieuwe beslissing had moeten nemen, temeer nu de verklaring van wettelijke samenwoning dateert van voor de bestreden beslissing.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker betwist niet dat hij de documenten met betrekking tot zijn samenwoont met zijn vriendin pas toestuurde aan de verwerende partij op het ogenblik dat de bestreden beslissing al was genomen. Uiteraard kan de verwerende partij slechts rekening houden met die feitelijke en juridische gegevens die haar ter beschikking werden gesteld op het ogenblik van het nemen van haar beslissing, en kan het haar vanzelfsprekend niet ten kwade worden geduid dat zij niet heeft gemotiveerd met betrekking tot stukken waarvan zij het bestaan niet kende. Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat dit motief in de bestreden beslissing op het ogenblik dat zij werd genomen, onjuist was. De Raad kan in het kader van zijn wettigheidstoetsing dan ook geen rekening houden met nadien door verzoeker verstrekte gegevens, nu dat ertoe zou leiden dat hij zelf zou overgaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, en daarmee zijn bevoegdheid zou overschrijden.

In zoverre verzoeker erop wijst dat op het moment van de overmaking van de stukken de verwerende partij wist dat de eerste bestreden beslissing hem nog niet was betekend, en dus een nieuwe beslissing had moeten nemen, is de Raad van oordeel dat een eventuele onregelmatigheid in de betekening van de bestreden beslissing – zo die al zou zijn aangetoond, *quod non*- de rechtsgeldigheid ervan niet in het gedrang brengt, zodat niets de verwerende partij ertoe verplichtte om een nieuwe beslissing te nemen. Bovendien wijst verzoeker zelf op het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning dateert van voor de bestreden beslissing, meer bepaald van 8 augustus 2010, zodat het aan verzoeker toekwam om deze onverwijld over te maken aan de verwerende partij. Immers geldt de zorgvuldigheidsplicht niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Ten slotte toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij ertoe verplicht zou zijn om aan de indiener van stukken te laten weten dat ze laattijdig werden neergelegd.

3.3.3. Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS